

udtaler de underskrivende Magter efter at have sagt, at de er ikke kompetente til at udtale sig i Folkeforbundets Navn, at efter deres Formening maa Bestemmelsen forstaas saaledes, at enhver af de Stater, der er Medlemmer af Folkeforbundet — altsaa ogsaa Danmark —, er forpligtet til at samarbejde *loyalt og effektivt* for at faa Pagten respekteret og for at modsætte sig enhver Angrebshandling i det Omfang, som er foreneligt med dens militære Stilling og tager Hensyn til den geografiske Beliggenhed, altsaa en Udtalelse, der ganske minder om den Udtalelse fra Genèveprotokollens Artikel 11, der blev diskuteret i sin Tid.

Begge disse Citater gaar efter min Mening afgjort imod de Forslag, som her er fremme, og det Grundlag, de hviler paa. Men dernæst er Forholdet ogsaa dette, at Danmarks geografiske Beliggenhed gør os endnu mere udsat nu end tidligere. Vor Sydgrænse ligger jo nu, som den ogsaa gjorde før, aaben, men til Forskel fra før er den nuværende Grænse bestridt af mange af vore tidligere Modstandere, og det nytter ikke at henvise til Parisertraktaten af 1920, hvorved Stormagterne overdrog os de sønderjydske Landsdele og forlangte, at vi ikke skulde kunne afstaa dem igen uden Samtykke af Folkenes Forbund. Thi det var ingen Garanti, ingen Ret for Danmark, der dér blev skabt; det er kun en Pligt, det giver os, ikke nogen Garanti. Det er ikke nogen dansk Locarno-Traktat, der dér foreligger, og selv om vi skulde faa en vidtgaaende Voldgiftskonvention med Tyskland, er det heller ikke nogen Garantitraktat. Kunde der for Danmark opnaas en lignende Garanti for vor Sydgrænse som Frankrig har opnaaet for sin Østgrænse, saa var det selvfølgelig et andet Spørgsmaal, og det maa overhovedet være Maalet for al dansk Udenrigspolitik at betrygge Danmarks Stilling folkeretlig set og udenrigspolitisk set det allermest mulige og derfor med allerstørste Varsomhed agte paa, at vi ikke forspilder Chancer, vi kunde have, ved paa egen Haand at foretage en Nædrustning af den Art, her er foreslaaet.

Med Hensyn til Bælterne er det dog en bekendt Sag, at deres strategiske Betydning som Adgang til Østersøen i høj Grad er vokset, efter at man har indrømmet Tyskland den Særstilling, at det ikke skal være forpligtet til under en Forbundsseksekution at tillade i samme Udstrækning som andre Magter Gennemgang og Passage gennem sit Territorium. Dette vil sige, at naar Vestmagterne skal komme Randstaterne til Hjælp, maa Hovedvejen komme

til at gaa midt gennem Danmark, gennem Bælterne ned gennem Østersøen. Det betyder en overordentlig Forøgelse af Bælternes allerede tidligere meget store strategiske Betydning. Og som Folkeforbundsmedlem skal vi ikke blot tillade Folkeforbundets Repræsentanter at passere igennem, vi skal positivt lette dem Passagen ikke blot til Lands, men ogsaa til Vands gennem Bælterne. Vi skal ikke blot i Tilfælde af en Forbundskrig mod en Pagtbryder være afskaaret fra at spærre Store Bælt, saaledes som vi gjorde i 1914, men vi skal positivt virke for at holde Bæltet aabent ogsaa mod andres Forsøg paa at spærre det. Naar Forholdene ligger saaledes, er det dog et højst mærkværdigt Øjeblik — hvis det ikke var dikteret af indrepolitiske Grunde — at vælge til at føre dette Lovforslag frem i den danske Rigsdag, et Par Maaneder før den forberedende Nædrustningskonference, som er berammet til 17. Maj i Aar, træder sammen.

Maa jeg slutte med at sige, at for Danmark er det en Livssag, at vi holder os i nøje Kontakt ikke blot med andre mindre Stater af samme Slags som vi selv, men ogsaa med Folkenes Forbund. Men det er en ganske uforsvarlig Politik at føre, den, man fører gennem det her forelagte Nædrustningsforslag. Det er en baade blind og døv og letsindig Hasardpolitik.

Moltesen: Det ærede Medlem Hr. Holstein betegnede mig før som konciliant, og det vil jeg gerne gaa ind paa. Jeg vilde derfor ogsaa ønske, at vi kunde komme overens om en positiv Forsvarsordning, afpasset efter vore nationale og efter de internationale Forhold. Jeg har et stærkt Indtryk af, at Vanskeligheden ligger ikke saa meget i Enkelthederne som i Helheden. Det er i Virkeligheden to forskellige Mentaliteter, som her støder sammen. Man kan maaske sige, at den ene lider af Smaahedsvanvid, medens den anden Part vil sige, at vi lider af Storhedsvanvid. Modsætningen kommer saa stærkt frem i den Bog, der er hentydet til før, Arups Danmarkshistorie, hvor han taler om denne Bjørn, der med sine Sønner opdyrkede noget af en Skov ude ved Sorø, hvoraf Landsbyen Suserup opstod, og saa siger han, at denne Bjørn og hans Sønner bør vurderes højere end Eskild og Absalon. Ja, dér har vi Modsætningerne: de sætter mere Pris paa dem, der opdyrker Landsbyen Suserup, end paa de to Mænd, der har grundlagt Danmark og skabt Danmark for Danskerne.

Denne Modsætning er til Stede, og